

Не в тому місці не в той час

КУПИТИ

Чи можна запобігти вбивству, що вже сталося?

Ніч на Гелловін. Джен дивиться у вікно, очікуючи на повернення сина. Нарешті вона бачить Тодда і... те, як він убиває людину! Його заарештовують.

Знесилена Джен засинає, щоби прокинутися у... вчорашньому дні. Убивство ще не відбулося, і в жінки з'являється шанс запобігти йому. Для цього треба зрозуміти, хто і чому став жертвою її сина. Щоранку, коли Джен розплющує очі, вона повертається в минуле - за дні, тижні, роки до вбивства. У якомусь із цих днів заховано те, що зруйнує життя її дитини.

Як далеко вона наважиться зайти у своїх пошуках?

Бестселер NEW YORK TIMES

У читачів є шанс розкрити злочин з абсолютно нового ракурсу.

Publishers Weekly

НЕ В ТОМУ МІСЦІ НЕ В ТОЙ ЧАС

ДЖИЛЛІАН
МАК-АЛЛІСТЕР

КСД

GILLIAN
MCALLISTER

WRONG
PLACE
WRONG
TIME

A Novel

ДЖИЛЛІАН
МАК-АЛЛІСТЕР

НЕ В ТОМУ
МІСЦІ
НЕ В ТОЙ
ЧАС

Роман

ХАРКІВ
2023 КСД

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
2023

ISBN 978-617-15-0481-3 (epub)

Жодну з частин цього видання не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі без письмового дозволу видавництва

Електронна версія зроблена за виданням:

Перекладено за виданням: McAllister G. Wrong Place Wrong Time : A Novel / Gillian McAllister. — London : Penguin Random House UK, 2022. — 384 p.

Переклад з англійської *Наталії Палій*

Дизайнер обкладинки *Іван Дубровський*

Мак-Аллістер Дж.

М15 Не в тому місці не в той час : роман / Джилліан Мак-Аллістер ; пер. з англ. Н. Палій. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2023. — 416 с.

ISBN 978-617-15-0369-4

ISBN 978-0-241-52094-9 (англ.)

Ніч на Гелловін. Джен дивиться у вікно, очікуючи на повернення сина. Нарешті вона бачить Тодда і... те, як він убиває людину! Його заарештовують.

Знесилена Джен засинає, щоби прокинутися у... вчорашньому дні. Убивство ще не відбулося, і в жінки з'являється шанс запобігти йому. Для цього треба зрозуміти, хто і чому став жертвою її сина. Щоранку, коли Джен розплющує очі, вона повертається в минуле — за дні, тижні, роки до вбивства. У якомусь із цих днів заховано те, що зруйнує життя її дитини. Як далеко вона наважиться зайти у своїх пошуках?

УДК 821.111

© Gillian McAllister, 2022

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою, 2023

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад і художнє оформлення, 2023

Фелісіті і Люсі:
у будь-якому мультивсесвіті
я б хотіла мати вас за своїх агентів

День нульовий, одразу після опівночі

Сьогодні годинник переводять на годину назад, і Джен це тішить. Ще одну, додаткову, годину можна вдавати, ніби вона не чекає сина додому.

Перевалило за північ, офіційно настало тридцятье жовтня. Майже Гелловін. Джен каже собі, що Тоддові вісімнадцять, її вересневий хлопчик тепер дорослий. Він може робити *що йому заманеться*.

Майже весь вечір вона затято вирізала гарбуз, а зараз прилаштовує його на підвіконня панорамного вікна, що виходить на під'їзну доріжку, і запалює всередині свічку.

Вирізаючи його, вона керувалася тим самим мотивом, що спонукає її до більшості дій у житті, — відчуттям, що так треба. Утім, цей витвір справді доволі симпатичний, хоч і зубастий.

На сходах за спиною чути кроки її чоловіка, Келлі, — тож Джен обертається поглянути. Дивно, що він не спить: це ж вона сова, а він жайворонок. Він виходить зі спальні на горішньому поверсі, скуйовджений, його волосся у тьмяному світлі відливає синьо-чорним. Він геть голий, тож прикривається лише ледь помітною вдоволеною посмішкою в кутиках вуст.

Чоловік спускається сходами до Джен. Світло падає на татуювання на зап'ястку — час, коли він, за його словами, зрозумів, що кохає її, — весну 2003 року. Джен роздивляється його тіло. За останній рік, коли йому виповнилося 43, серед темного волосся на грудях з'явилися лише кілька сивих волосин.

— Попрацювала? — Він жестом указує на гарбуз.

— Усі їх виставили, — недоладно пояснює Джен. — Усі сусіди.

— Та кого це обходить? — відказує він. Старий добрий Келлі.

— Тодда ще немає.

— Для нього це ще ранній вечір, — каже чоловік. У розбитому на складі «ве-чір» (наче дихання перечепилося об гірський кряж) ледве вгадується легкий валлійський акцент. — Хіба вже перша ночі? Це ж його комендантська година.

Їхня типова перепалка. Джен переймається занадто сильно, а Келлі, мабуть, менше, ніж треба. Щойно подумавши про це, Джен обертається — і бачить: ось він, цей ідеальний, досконалий зад її чоловіка, який вона любить уже майже двадцять років. Вона знову визирає на вулицю, виглядаючи Тодда, а тоді кидає погляд на Келлі.

— Тепер сусіди побачать твою дупу, — каже вона.

— Подумають, що то ще один гарбуз, — відповідає Келлі влучним і гострим, як ніж, дотепом. Кепкування завжди було його зброєю. — Ходімо в ліжку? Не можу повірити, що скінчив роботу на Меррілокс, — додає він, потягуючись.

Він цілий тиждень реставрував викладену плиткою підлогу вікторіанської доби в будинку на Меррілокс-роуд. Працював один — саме так він любить. Слухає подкаст за подкастом і нікого не помічає. Складний, наче невдоволений досягнутим — ось такий він, Келлі.

— Так, — відповідає Джен. — За хвилю. Я лише хочу пересвідчитися, що він удома і з ним усе гаразд.

— Він з'явиться будь-якої миті, з кебабом у руці, — відмахується Келлі. — Чи ти чекаєш на чипси?

— Припини, — всміхається Джен.

Келлі підморгує їй та вертається до ліжка.

Джен безцільно тиняється будинком. Думає про справу, над якою працює: пара, що розлучається, свариться переважно через китайський сервіз, але насправді, звісно, йдеться про зраду. Не треба було її брати: у неї в роботі вже понад триста справ. Але на першій зустрічі місіс Вічер поглянула на Джен і сказала: «Якщо доведеться віддати йому ті тарілки, я втрачу все, що любила», і Джен не змогла відмовити. Хотіла б вона не надто брати все до серця — незнайомців, які розлучаються, сусідів, бісові гарбузи, — але не може.

Вона заварює чай та повертається до панорамного вікна — чувати й далі. Чекатиме стільки, скільки знадобиться. Батьківство обрамлене недосипанням — і на етапі плекання немовляти, і коли дитина вже майже доросла, — тільки причини для нього різні. Вони купили цей будинок через це вікно просто посередині будівлі. «Ми виглядатимемо з нього, наче королі», — сказала Джен, на що Келлі розсміявся.

Вона витріщається в жовтневий туман — і ось він нарешті, отам на вулиці. Джен бачить його саме в той момент, коли закінчується літній час і годинник переходить з 01:59 на 01:00. Вона ховає усмішку: Тодд -

свідомо використовує переведення стрілок, щоб показати, що не спізнився. У цьому весь він: вважає лінгвістичне й семантичне спростування аргументів щодо комендантської години важливішим за підстави для неї.

Тодд розгонисто крокує вулицею. Шкіра й кістки, здається, взагалі не набирає вагу. Коли він іде, під джинсами видно обриси кутастих колін. Усе оповите безбарвним туманом, дерева й хідник чорні, повітря напівпрозора-біле. Світ у сірих тонах.

Їхня вулиця на околицях Кросбі, що в Мерсисайді, не освітлена. Келлі встановив біля будинку ліхтар у стилі Нарнії, дорожезний, із кованого заліза; вона уявлення не має, як чоловік зміг собі це дозволити. Ліхтар запалюється, реагуючи на рух.

Але заждіть... Тодд щось бачить. Спинається як укопаний, підозріло вдивляється. Джен простежує його погляд і бачить: якась постать поспіхом рухається іншим боком вулиці. Той чоловік старший за Тодда, значно старший. Це видно з його тіла й рухів. Джен такі речі помічає, завжди. Завдяки цьому вона хороша адвокатка.

Вона кладе гарячу долоню на холодну шибку.

Щось не так. Зараз щось станеться. Джен певна цього, хоч і не може дати назву; якесь інтуїтивне передчуття небезпеки, як від феєрверків, залізничних переїздів та урвищ. У голові зі швидкістю клацання фотокамери одна за одною проносяться думки.

Вона ставить чашку на підвіконня, кличе Келлі, тоді біжить сходами, перестрибуючи через дві, сковзаючи босими ногами по грубій смугастій доріжці. Взувається, тоді на хвилюку завмирає, вхопившись за металеву дверну ручку.

Що це за відчуття? Непоясненне. Дежавю? Навряд вона колись таке переживала. Джен кліпає очима — і відчуття зникає, розвіюється, наче дим. Що то було? Рука на латунній ручці дверей? Жовте сяйво ліхтаря надворі? Ні, вона не може пригадати. Все зникло.

— Що там? — запитує Келлі просто в неї за спиною, запинаючи на поясі сірий халат.

— Тодд... Він там... Він там надворі... з кимось.

Вони поспішають. На шкірі ментально відчувається холодне осіннє повітря. Джен біжить до Тодда й незнайомця. Та перш ніж вона усвідомлює, що відбувається, тишу розтинає крик Келлі:

— Зупинись!

Тодд несеться вперед і за секунду вже хапає незнайомця за куртку з капюшоном. Він рветься битися з тим чоловіком, подається вперед, дотикається до нього. Незнайомиць сягає рукою в кишеню.

Келлі в паніці жене до них, роззираючись навсібіч. «Тодде, не треба!» — гукає він.

А тоді Джен бачить ножа.

Під дією адреналіну картина вимальовується дуже гостро й рельєфно. Швидкий, точний удар ножем. А потім усе сповільнюється: ось вийнято ніж, спершу він застряг був в одязі, а тоді виходить назовні. Лезо випорпує дві білі пір'їни, що кружляють у морозяному повітрі, наче сніжинки.

Джен дивиться, як цівкою струменить кров, дуже багато крові. Мабуть, вона впала на коліна, бо відчуває, як маленькі камінчики з доріжки вп'ялися в шкіру. Вона погойдує тіло, розкриває куртку, відчуває, як гаряча кров стікає їй по руках, між пальцями, по зап'ястках.

Вона розстібає чоловікові сорочку. Торс залитий кров'ю; три рани розміром із прорізи для монет з'являються перед очима й зникають — це наче намагатися роздивитися дно червоного ставка. Вона геть змерзла.

— Ні!!! — низько, з надривом кричить вона.

— Джен! — хрипко гукає її Келлі.

Стільки крові. Вона кладе пораненого на під'їзну доріжку й схиляється, пильно оглядаючи. Вона сподівається помилитися, але вже хвилину певна: він відійшов. Жовте вуличне світло якось неправильно б'є просто в очі.

Ніч оглушливо тиха. Після кількох хвилин шоку Джен розплющує примружені очі й підводить погляд на сина.

Келлі забрав Тодда від жертви й обіймає його. Келлі стоїть до неї спиною, а Тодд обличчям — і пильно дивиться з-за батькового плеча з байдужим виразом. Він упускає ніж — і той падає на замерзлу доріжку зі звуком церковного дзвону. Він обтирає рукою обличчя — і лишає кривавий мазок.

Джен вивчає його вираз обличчя. Може, він шкодує, а може, і ні. Вона не знає. Вона в змозі прочитати практично будь-кого, тільки не власного сина.

День нульовий, одразу після 01:00

Хтось, певно, зателефонував до 999, бо вулиця раптово освітилася яскравими синіми мигалками.

— Що... — каже Джен Тодду.

І в цьому «Що...» — всі запитання одразу: хто, чому, якого біса?

Келлі, блідий від шоку, випускає сина, але не каже ні слова — цілком у стилі її чоловіка.

Тодд не дивиться ані на неї, ані на батька.

— Мам, — зрештою промовляє він.

Адже діти завжди передусім шукають маму? Вона тягнеться до дитини, але не може полишити тіло. Не може ослабити тиск на рани. Тоді все стане гірше, для всіх.

— Мам, — знову каже Тодд.

Його голос ламається, наче тріскає навпіл суха земля. Він кусає губи й дивиться вдалечінь, на вулицю.

— Тодде, — відгукується вона.

Кров незнайомця вихлюпує їй на руки, наче потужний струмінь із душу.

— Я мусив, — каже він, зрештою переводячи погляд у її бік.

У Джен від шоку відвисає щелепа. Келлі опускає голову на груди. Рукави його халата закривавлені — це кров із Тоддових рук.

— Хлопче, — каже Келлі, так тихо, що Джен навіть не певна, чи справді це чує. — Тодде.

— Я мусив, — знову повторює Тодд, із притиском. У морозному повітрі видно шлейф пари, що він видихнув. — Не було вибору, — ще раз каже він, але цього разу з підлітковою категоричністю. Блакитне світло поліційних машин дедалі ближче. Келлі витріщається на Тодда. Він щось шепоче зблідлими знекровленими губами, можливо тиху лайку.

Вона вдивляється у свого сина, цього жорстокого злочинця, який любить комп'ютери й статистику, але водночас і досі хоче на Різдво пару піжам, складених у ногах ліжка.

Келлі марно намотує кола на під'їзній доріжці, вхопившись за голову. Він ні разу не глянув на вбитого: не відводить очей від Тодда.

Джен намагається затискати рани, які пульсують під її долонями. Вона не може облишити... жертву. Поліція вже тут, а от парамедики ще не доїхали.

Тодд досі тремтить, від холоду чи шоку — не розрізнити.

— Хто він? — запитує його Джен.

Він стенає плечима, мовчить.

— Вони тебе заарештують, — тихо каже Келлі. До них біжить поліціант. — Послухай, нічого не кажи, гаразд? Ми...

— Хто він? — повторює Джен. Це звучить дуже голосно, крик уночі. Їй так хочеться, щоб поліція наближалася повільніше, будь ласка, повільніше, лиш дайте нам ще трохи часу.

Тодд переводить на неї погляд.

— Я... — каже він і цього разу не вдається до багатослівних пояснень чи інтелектуального позерства. Анічогісінько, обірване речення, що зависло у вологому повітрі між ними перед тим, як уся ситуація вийде за межі їхньої родини.

До них підходить офіцер — високий, у захисному жилеті, білій сорочці, із рацією у лівій руці.

— Ехо, від Танго 2-4-5 — я на місці злочину. Амбо під'їжджає.

Тодд двічі оглядає поліціанта через плече, а тоді повертається до матері. Ось зараз. Зараз він усе пояснить, перш ніж вони все тут опанують зі своїми наручниками і владою.

Джен — із застиглим обличчям, руки в гарячій крові. Вона просто чекає, боячись поворухнутися, втратити контакт очима. Контакт розриває Тодд. Він закусює губу й утуплюється у свої черевики. І все.

Ще один поліціант забирає Джен від тіла незнайомця, і вона стоїть на під'їзній доріжці у кросівках і піжамі, з мокрими липкими руками, просто дивиться на сина, а тоді на чоловіка в халаті, який намагається вести перемовини з правоохоронними органами. Це вона мала б узяти все у свої руки. Зрештою, вона юристка. Але її заціпило, вона геть спантеличена. Розгублена настільки, наче опинилася на Північному полюсі.

— Можете назвати своє ім'я? — звертається до Тодда перший офіцер. Його колеги вибираються з машин, як мурахи з гнізда.

Джен і Келлі у єдиному порусі ступають крок уперед, але Тодд робить малопомітний рух рукою в їхню сторону — наче спиняє їх.

— Тодд Бразергуд, — мляво відповідає він.

— Можете розповісти, що сталося? — запитує офіцер.

— Чекайте, — пожвавлюється Джен. — Ви не можете опитувати його при дорозі.

— Давайте всі поїдемо до відділку, — наполягає Келлі. — І...

— Ну, я вдарив його ножем, — перериває батька Тодд, указуючи жестом на чоловіка на землі. Він знову засовує руки в кишені й підходить до поліціанта. — Тож, гадаю, вам краще мене заарештувати.

— Тодде, — каже Джен, душачись слізьми, — замовкни.

Цього не може бути. Їй треба хильнути міцного, повернутися в часі, виявитися хворою. Вона починає тремтіти всім тілом від безглузлого, бентежного холоду.

— Тодде Бразергуде, ви не зобов'язані говорити, — вимовляє поліціант, — але якщо не відповідатимете на запитання, це може зашкодити вашому захисту...

Тодд, не опираючись, простягає долоні зап'ястком до зап'ястка, як у бісовому фільмі, і на нього надягають наручники, як у кіно, з металевим клацанням. Змерзлий, він піднімає плечі. На обличчі — байдужий, покірний, спокійний вираз. Джен ніяк не може припинити витріщатися на нього.

— Ви не можете цього зробити! — вигукує Келлі. — Чи це не...

— Чекайте, — в паніці звертається до поліціанта Джен. — Ми ж їдемо? Він же підліток...

— Мені вісімнадцять, — повідомляє Тодд.

— Сідай туди. — Поліціант указує Тоддові на автівку, ігноруючи Джен. І каже в рацію: — Ехо — від Танго 2-4-5: підготуйте камеру, будь ласка.

— Тоді ми поїдемо за вами, — у відчаї заявляє Джен. —

Я юристка, — додає вона без жодної потреби, хоча й уявлення не має про кримінальне право. Утім, навіть тепер, у кризовій ситуації, материнський інстинкт палає яскраво й променисто, як гарбуз на вікні. Просто слід з'ясувати, чому Тодд зробив це, витягнути його, а тоді надати допомогу. Ось що треба зробити. І так вони й учинять.

— Ми поїдемо, — каже вона. — Зустрінемося у відділку.

Поліціант нарешті зустрічається з нею поглядом. Він схожий на модель. Рельєфно окреслені вилиці. Господи, це таке кліше, але хіба нині всі копи не здаються такими молодими? «Відділок Кросбі», — каже він їй — і на тому все, сідає в авто, забираючи її сина з собою. Інший офіцер залишається із жертвою. Джен майже не здатна подумати про вбитого. Кидає лише один погляд. Кров, вираз на обличчі полісмена... Вона впевнена: чоловік мертвий.

Вона повертається до Келлі. Вона ніколи не забуде погляду свого стоїчного чоловіка в той момент. Ті його сині очі... Здається, світ на мить зупинився, і в цій тиші й спокої Джен думає: у Келлі вигляд людини, вбитої горем.

На фасаді відділку розміщено вивіску, яка повідомляє громадськості, що тут поліція. «Поліція Мерсисайду — Кросбі». Під вивіскою — присадкувата будівля 60-х років, оточена невисокою цегляною стіною. Навколо літає линяле жовтнеле листя.

Джен зупиняє машину якраз на подвійній жовтій смузі¹. Їхній син когось зарізав — кого обходить паркувальний талон? Келлі висідає, не дочекавшись повної зупинки машини. Несвідомо (їй так здалося) простягає руку за спину, шукаючи її долоню. Вона хапається за нього, наче на плоту в морі.

Він штовхає одну з половинок подвійних скляних дверей — і вони поспішають крізь фое із зачовганим сірим лінолеумом. Усередині відгонить застарілістю. Як у школах, лікарнях та богадільнях. Закладах, що вимагають уніформи й поганої їжі, Келлі такі місця ненавидить. «Ніколи не братиму участі в цих щурячих перегонах», — казав він ще на початку їхніх стосунків.

— Я з ними поговорю, — коротко кидає Келлі до Джен. Він тремтить. Але радше, здається, не від страху, а від гніву. Він розлючений.

— Усе гаразд, я можу найняти адвоката і зробити початкові...

— Де суперінтендант? — гаркає Келлі до лисого офіцера на рецепції з каблучкою-печаткою на мізинці. Мова тіла в Келлі змінилася. Широко розставлені ноги, впевнено розправлені плечі. Навіть Джен украй рідко бачила, щоб він так утрачав пильність.

Офіцер знуджено відповідає, що їм треба почекати.

— У вас п'ять хвилин, — каже Келлі, вказуючи на годинник, а тоді падає на сидіння у фое.

Джен всідається поруч і бере його за руку. Обручка вільно ковзає на його пальці — мабуть, він змерз. Вони сидять там, Келлі то схрещує, то випростує довгі ноги, хухає, Джен мовчить. На рецепцію підходить офіцер, тихо розмовляючи телефоном. «Такий самий злочин, як два дні тому, — розділ 18, умисне поранення. Жертвою була Нікола Вільямс, злочинець утік». Він говорить так тихо, що Джен заледве може розчути.

Вона сидить і просто слухає. Розділ 18, умисне поранення; це значить зарізати. Мабуть, вони говорять про Тодда. І аналогічний злочин два дні тому.

Зрештою з'являється офіцер, який проводив арешт, той високий з вилицями.

Джен поглядає на годинник над столом. Пів на четверту чи, може, пів на п'яту. Вона не знає, чи тут досі не перевели годинник із літнього часу. Це дезорієнтує.

— Ваш син залишиться на цю ніч у нас, ми незабаром його допитаємо.

— Де — тут? — каже Келлі. — Впустіть мене.

— Ви не зможете побачитися з ним, — відповідає офіцер. — Ви свідки.

Джен відчуває спалах роздратування. От саме за *такі речі* люди ненавидять систему правосуддя.

— О, аж отак, невже? — уїдливо відказує офіцерові Келлі, піднімаючи руки.

— Перепрошую? — м'яко перепитує офіцер.

— Тож ми, виходить, вороги?

— Келлі! — каже Джен.

— Ніхто нікому не ворог, — відповідає офіцер. — Зможете поспілкуватися із сином уранці.

— Де суперінтендант? — наполягає Келлі.

— Зможете поспілкуватися із сином уранці.

Келлі мовчить, і це напружена, небезпечна тиша. Джен бачила лише кількох людей, з якими її чоловік так поводився, — і вона не заздрить поліціантові. Щоб зірвало запобіжники, Келлі треба багато часу, але коли це трапляється — це справжній вибух.

— Я комусь зателефоную, — каже вона. — Я декого знаю.

Вона виймає телефон і починає нервово переглядати контакти. Кримінальні юристи. Вона таких багато знає. Перше правило юриспруденції — ніколи не хапатися за те, в чому ти не фахівець. Друге — ніколи не представляти рідних.

— Він сказав, що не хоче адвоката, — повідомляє офіцер.

— Йому потрібен соліситор², ви не можете... — відказує вона.

Офіцер піднімає долоні. Джен відчуває, як поруч закипає Келлі.

— Я просто зателефоную декому, і тоді він зможе... — починає вона.

— Гаразд, пустіть мене туди, — каже Келлі, жестом показуючи на білі двері, що ведуть у глибину відділку.

— Я не можу цього дозволити, — відказує офіцер.

— Ідіть. На хрін, — каже Келлі.

Джен шоковано витріщається на нього.

Офіцер навіть не зволить відреагувати, лише мовчки незворушно дивиться на Келлі.

— Тож що тепер? — запитує Джен.

Господи, Келлі послав копа. Порушення громадського порядку точно не допоможе розрядити ситуацію.

— Я вже вам сказав: він залишиться в нас на ніч, — офіцер звертається безпосередньо до неї, ігноруючи Келлі. — Раджу вам повернутися завтра, — кидає погляд на Келлі. — Ви не можете змусити сина взяти собі соліситора. Ми намагалися.

— Але він дитина, — каже Джен, хоча знає, що юридично це вже не так. — Він лише дитина, — тихо повторює вона, переважно для себе, згадуючи про різдвяні піжами й про те, як він просив її посидіти поруч, коли недавно підхопив норовірус. Вони провели всю ніч у ванній. Теревенили ні про що, вона витирала йому рота вологою фланеллю.

— Їм до цього байдуже, та й до всього іншого теж, — з гіркотою промовляє Келлі.

— Ми повернемося вранці, із соліситором, — каже Джен, намагаючись покращити ситуацію й умиротворити.

— Прошу. Маємо зараз відправити разом із вами команду до вашого дому, — каже він. Джен мовчки киває. Криміналісти. Обшук у її будинку. Натовп.

Джен і Келлі залишають поліцейний відділок. Дорогою до авта й сідаючи в нього, Джен потирає чоло. Вона відчуває жар.

— І що, ми справді просто поїдемо додому? — вимовляє вона. — Будемо сидіти й дивитися на обшук?

У Келлі напружені плечі. Він дивиться на неї, чорнявий, із сумними, наче в поета, очима.

— Уявлення не маю, холера.

Джен розглядає через лобове скло кущ, який виблискує від осінньої нічної роси. За кілька секунд вона розвертає машину та їде, бо не знає, що ще зробити.

Паркуючись, вони бачать гарбуз на вікні. Мабуть, вона забула погасити свічку. Криміналісти в білих костюмах уже на місці, стоять на під'їзній доріжці, наче привиди, за поліцейною стрічкою, що тріпотить на жовтневому вітрі. Калюжа крові вже почала підсихати по краях.

Їх впускають до їхнього ж чортового будинку, вони сидять унизу, спостерігаючи команду в уніформі, яка навкарачки шукає відбитки пальців на місці злочину. Вони взагалі нічого не кажуть, лише мовчки тримаються за руки. Келлі так і не зняв куртки.

Нарешті, після від'їзду криміналістів і поліціантів, які оглянули й забрали речі Тодда, Джен переміщається на диван, лягає горілиць і втуплюється у стелю. І ось тоді течуть сльози. Гарячі сльози градом. Плач над майбутнім. І над учорашнім днем, коли вона не помітила наближення лиха.

¹ У Великій Британії в місцях на узбіччях, розмічених подвійними жовтими смугами, паркування заборонене. (Тут і далі прим. пер.)

² У Великій Британії є дві категорії адвокатів: соліситори, які консультують, готують матеріали до справ, представляють клієнтів у судах нижчих інстанцій, та баристери, які безпосередньо ведуть справи в судах, зокрема вищих інстанцій.

День мінус перший, 08:00

Джен розплющує очі.

Мабуть, вона лягла в ліжко й заснула. Вона не пам'ятає, як робила це, але ж вона в спальні, не на дивані, а крізь опущені жалюзі пробивається світло.

Вона перевертається на бік. Скажіть, що це неправда.

Змигнувши, витріщається на порожнє ліжко. Вона сама. І дуже сподівається, що Келлі вже встав і комусь телефонує.

Одяг розкиданий по підлозі, наче вона його просто поскидала з себе. Вона переступає через речі, натягує на себе джинси й однотонний гольф, у якому здається огрядною, але байдуже, їй подобається.

Вона виходить до коридору й зупиняється біля порожньої Тоддової кімнати.

Її син. Провів ніч у камері в поліції. Вона не може навіть думати про те, скільки всього ще на нього чекає.

Правильно. Вона може це розрулити. Джен — блискуча рятувальниця, вона все своє життя тільки те й робить, а зараз настав час допомогти синові.

Вона зможе з цим упоратися.

Чому він це зробив?

Чому мав при собі ножа? Хто жертва, той дорослий чоловік, якого вбив її син? Несподівано Джен пригадує маленькі натяки в поведінці Тодда в минулі тижні й місяці. Пригніченість. Втрата ваги. Потайність. Усе те, що вона приписала підлітковому віку. Лише два дні тому він телефонував комусь із саду. Коли Джен спитала кому, Тодд відповів, що то не її справа, а тоді швиргнув телефон на диван. Гаджет підстрибнув і впав на підлогу, а вони обоє дивилися на це. Тодд удав, ніби все це жарт, але ні, то була маленька істерика.

Джен усе вдивляється у двері синовій спальні. Як вона примудрилася виростити вбивцю? Підліткова лють. Злочин із ножем. Банди. Антифа. Що з цього? Чия рука в тому всьому?

Келлі взагалі не чує. Спускаючись сходами, вона кидає погляд на панорамне вікно, біля якого стояла лише кілька годин тому, коли все змінилося. За ним і досі туманно.

Джен із подивом помічає, що на доріжці під будинком немає плям: мабуть, дощ і туман змили кров. Поліція поїхала. Поліційної стрічки немає.

Вона дивиться вгору вулицею, обрамленою деревами, які наче горять сухим осіннім листям. Є щось дивне в цьому пейзажі. Ніяк не втямить, що саме. Мусять же бути якісь нагадування про минулу ніч. Трохи зловісний вигляд абощо. Трохи нездоровий.

Вона поспіхом збігає сходами, минає хол із дерев'яною підлогою й заходить на кухню. Пахне вчорашнім вечором, до того, як усе сталося. Їжею, свічками. Нормальністю.

Згори, над нею, чується низький чоловічий голос. Це Келлі. Вона збентежено підводить очі до стелі. Він має бути в Тоддівій кімнаті. Напевно, шукає. Вона цілком розуміє цю спонуку. Нагальну потребу знайти те, що пропустила поліція.

— Келл? — гукає вона й біжить сходами; вибравшись нагору, вже ледь дихає. — Нам треба визначитися, якого соліситора...

— Три очка і Джен! — чути голос. Він долинає з синовій кімнати, і це точно голос Тодда. Джен так рвучко відступає назад, аж спотикається на верхній сходинці.

Це неможливо уявити: Тодд виходить із кімнати, у чорній футболці з написом *Science Guy* і спортивних штанах. Він явно щойно прокинувся й дивиться на неї скоса, на її бліде обличчя, єдину світлу пляму в темряві.

— Ми ще нічого не встигли, — каже він, усміхаючись, аж з'являються ямочки на щоках. — Я навіть, зізнаюся, зайшов на сайт каламбурів.

Джен може лише здивовано вирячити очі. Її син, убивця. На його руках немає крові. Жодного злочинного виразу обличчя. І все ж...

— Що? — вигукує вона. — Звідки ти тут?

— Га?

Він точно такий, як був. Навіть попри збентеженість Джен стає цікаво. Ті самі сині очі. Те саме скуйовджене волосся. Те саме високе струнке тіло. Але він скоїв таке, що не можна пробачити. Ніхто не пробачить, хіба, може, вона.

Як він тут опинився? Як це він удома?

— Що? — уточнює він.

— Як ти повернувся?

Тодд супить брови.

— Це химерно, навіть для тебе.

— Тебе привіз тато? Тебе випустили під заставу? — гаркає вона.

— Під заставу?

Він знову манірно піднімає брову. Він змінився за останні кілька місяців. Став стрункіший, вужчий у стегнах, але обличчя розпливлося. З'явилася така блідість, як у людей, які забагато працюють, їдять усухом'ятку й мало п'ють. Джен такого за Тоддом не помічала, але хтозна. А разом із тим з'явилася манірність, одразу після знайомства з новою дівчиною, Кліо.

— Я збираюся зустрітися з Коннором.

Коннор. Одноліток, тільки познайомилися цього літа, але вже стали друзями. Джен подружилася з його мамою Полін багато років тому. Вона ідеально підходить Джен: виснажена, вживає лайку, не є природженою мамою, людина, яка наче неявно дає Джен дозвіл щось зіпсувати. Джен завжди тягнуло до таких типажів. Усі її друзі непретензійні, не бояться робити й говорити те, що думають. Буквально нещодавно Полін сказала про Тео, молодшого брата Коннора: «Я люблю його, але йому сім, тому він поводить як придурок». Вони сміялися, як винуваті ледацюги, біля шкільних воріт.

Джен підходить ближче й пильно вдивляється в Тодда. Жодного знаку диявола, жодної зміни в погляді, жодної зброї в кімнаті.

Насправді приміщення видається неторканим.

— Як ти дістався додому і що сталося?

— Дістався звідки?

— З поліційного відділку, — прямо каже Джен.

Вона помічає, що тримається на відстані від сина. На крок далі, ніж зазвичай. Вона вже не знає, на що ця людина — її дитина, любов її життя — здатна.

— Перепрошую, що? З поліційного відділку? — відповідає він, вочевидь тішачись. — Знак питання...

Тодд корчить міну, морщить носа, точнісінько як робив у дитинстві. На обличчі лишилися два крихітні рубці від найгіршого підліткового акне. А в усьому іншому його обличчя досі дитяче, незіпсуге, із милим юнацьким персиковим пушком.

— Тебе заарештували, Тодде!

— Мене заарештували?

Джен зазвичай бачить, коли її син бреше, а в цей момент вона помічає, що він точно каже правду. Він дивиться на неї своїми ясними присмерковими очима, на обличчі написана спантеличеність.

— Що? — ледь шепоче вона. Щось потроху росте в ній, якесь непевне, жаске усвідомлення.

— Я бачила... Я бачила, що ти зробив, — вказує вона жестом на панорамне вікно. І в цей момент розуміє, в чому справа. Річ не в пейзажі за вікном, а в самому вікні. Гарбуза немає. Він зник.

Джен починає цокотіти зубами. Так не може бути.

Вона відриває погляд від підвіконня без гарбуза.

— Я бачила, — повторює знов.

— Що бачила?

Його очі так схожі на очі Келлі, думає вона, принаймні в тисячний раз за життя. Ідентичні.

Джен просто дивиться на сина, цього разу він не відводить очей.

— Що сталося минулої ночі, коли ти повернувся додому.

— Я не виходив з дому вчора.

Кпини, претензійність, позерство — все зникло.

— Що? Я чекала на тебе, ти спізнювався, але потім перевели годинник...

Він робить паузу, не відводячи очей.

— Годинник переводять завтра. Сьогодні ж п'ятниця?

День мінус перший, 08:20

У Джен у грудях ніби щось обривається. Вона відкидає волосся з обличчя й рушає до сімейної ванної в кінці будинку, піднятим пальцем просигналізувавши Тодду, щоб зачекав секунду. Повертаючись до нього спиною, вона тремтить, наче він хижак, якого треба тримати в полі зору.

У туалеті її вивертає від нудоти, якої вона давно вже не відчувала. Вона майже нічого не виблювує, крім липкого жовтого шлункового соку, який осідає на самому дні під водою. Вона пригадує, як під час вагітності поскаржилася лікарю, що блює дуже сильно, вже самою жовцю, на що лікар вочевидь відчув за необхідне повідомити: «Жовч яскраво-зелена, і це симптом справжньої проблеми. Ви, певно, маєте на увазі шлунковий сік».

Вона все вдивляється в шар шлункового соку на дні унітаза. Це, мабуть, не жовч, але, здається, проблеми в неї цілком реальні.

Тодд не знає, про що їй ідеться. Це зрозуміло. Навіть він би не заперечив. Але чому? Як так?

Гарбуз. Гарбуз зник. І де її чоловік? Вона не може ясно мислити. Її охоплює паніка, яка тисне зсередини, яку нема куди вихлюпнути. Зараз її знову знудить.

Вона сідає, притулившись до холодної плитки, викладеної візерунком шахівниці.

Виймає телефон із кишені, виводить на екран календар і втуплюється в нього.

П'ятниця, 28 жовтня. Годинник справді переводять завтра. А в понеділок буде Гелловін. Джен витріщається й витріщається на дату. Як таке може бути?

Мабуть, вона божеволіє. Підводиться і ступає кілька безцільних кроків. Тіло наче вкрите мурахами. Треба вибиратися звідси. Але звідки? Із учорашнього дня?

Вона прокручує до останнього повідомлення до Келлі й натискає кнопку виклику.

Він одразу ж бере слухавку.

— Послухай, — каже вона з притиском.

— Ой-ой, — розслаблено відповідає він, як завжди, тішачись її дзвінку. Вона чує, як зачиняються двері.

— Де ти? — запитує Джен. Так, це звучить божевільно, але що вона може вдіяти?

Пауза...

— Я на планеті Земля, але звучить так, наче ти не тут.

— Я серйозно.

— Я на роботі! Очевидно ж! А де *ти*?

— Тодда минулої ночі арештували?

— Що? — Джен чує, як щось важке з глухим звуком падає на підлогу. — Емм, за що?

— Ні, я тебе питаю. Так *арештували*?

— Ні? — спантеличений Келлі.

Джен не може повірити. Піт котиться по грудях. Вона починає потирати руки.

— Але ми сиділи... сиділи в поліційному відділку. Ти на них кричав. Годинник щойно перевели, я була... я вирізала гарбуз.

— Слухай, я маю завершити роботу на Меррілокс, — каже Келлі.

Джен робить вдих. Він же сказав, що завершив учора. Сказав же? Так, вона цього певна. Він був на горішньому сходовому майданчику, на ньому були лише татуювання й посмішка.

Вона може це пригадати. *Може*.

Вона підносить руку до очей, наче нею можна відгородитися від усього світу.

— Не розумію, що відбувається, — каже вона, наміряючись заплакати, сльози вже чути в її словах. — Що ми робили? Минулого вечора? — Вона знову відкидає голову, спираючись на стіну. — Я вирізала гарбуз?

— Про що ти...

— Гадаю, зі мною щось таке сталося, якийсь напад, — каже вона майже пошепки.

Закочує піжамні штани до колін і розглядає шкіру. Жодних слідів того, що стояла на гравії. Ані плямки, ані бруду. Жодної крові під нігтями. На шкірі швидко з'являються мурашки, наче у сповільненій зйомці.

— Я вирізала гарбуз? — знову запитує вона, але на цих словах на неї сходить осяяння. Якщо цього не було... тоді, можливо, вона і з'їхала

з глузду, але її син не вбивця. Її плечі трохи опадають від полегшення.

— Ні, ти... Ти сказала, що тебе не можна змусити до цього бісового... — зі сміхом відповідає Келлі.

— Гаразд, — слабким голосом промовляє Джен, чітко уявляючи, яким саме вийшов той гарбуз.

Потім встає і розглядає в дзеркалі себе, свої очі. Портрет жінки в паніці. Темне волосся, бліде обличчя, зацькований погляд.

— Слухай, я краще піду. Упевнена, мені щось наснилося, — каже вона, хоча сама собі не вірить.

— Гаразд, — повільно відповідає Келлі. Можливо, хоче щось додати, але вирішує промовчати й лише повторює: — Гаразд. Я повернуся раніше.

І Джен рада, що це її Келлі, сімейний чоловік, не такий, який ходить по пабах чи займається спортом із друзями.

Жінка виходить із ванної та спускається на кухню. Сад за дверми до патіо окутаний туманом, що розмиває верхівки дерев. Келлі збудував для них цю кухню пару років тому, коли вона напідпитку заявила, що хоче «бути отією жінкою, яка має всю цю ефективну фігню, ну, ти в курсі: щасливі клієнти, щаслива дитина, умивальник від *Bristol*³».

Одного вечора він їй це подарував: «Сподіваюся, ти тепер збереш докупи всю ефективну фігню, Джен, бо вже маєш мийку своєї мрії».

Спогад розсіюється. Джен завжди радить своїм застресованим стажерам зробити десять вдихів і заварити кави, тож зараз вона це зробить для себе. Вона на це вчилася. Двадцять років на стресовій роботі дають певні навички.

Але підходячи до свого мармурового кухонного кутка, вона сповільнює крок. Збоку лежить цілий, непорізаний гарбуз.

Джен застигає як укопана, наче уздріла привида. Здається, її зараз знову знудить. «Ох», — вимовляє вона в порожнечу крихітний уламочок слова, гігантський вигук розуміння. Вона простягає руки до гарбуза, наче до невибухлої бомби, але він цілий під її пальцями, міцний та неушкоджений, і, святий боже, учора вночі нічого не сталося. Нічого, холера, не сталося. Її накриває відчуття полегшення. Він цього не робив. Він цього не робив.

Вона дослухається до Тодда в його кімнаті. Він відчиняє й зачиняє шухляди, ходить туди-сюди, застібає блискавку.

— Уже повернулася до реального світу? — запитує син, з'являючись у коридорі при сходах. Джен аж підстрибує від його грайливого тону й витріщається на нього. Його тіло. Він худіший, ніж кілька тижнів тому, так?

— Майже, — відказує автоматично, двічі ковтає слину. Вона тремтить, наче хвора, адреналін породжує щось на зразок панічної лихоманки.

— Що ж, добре...

— Гадаю, мені наснилося жахіття.

— Так, халепа, — щиро відказує Тодд, наче цим можна запросто пояснити її спантеличеність.

— Так, але послухай: у тому сні ти когось убив.

— Ого, — каже він, але щось змінюється, невловно, підспудно, у виразі його обличчя, наче невидима риба пропливає в глибині океану, а на поверхні від того з'являються ніби не пов'язані з нею хвилі.

— Кого? — запитує він.

Джен думає, що це дивне запитання для початку. Вона звикла, що клієнти не кажуть усієї правди, і це, здається, той випадок.

Він відкидає чорнявого чуба з чола. Футболка піддирається, стає видно талію, за яку вона тримала його, як він був малий і гнучкий, лише вчився сидати, стрибати, ходити. Колись вона думала, що материнство часом таке нудне, таке невдячне, години за годинами присвячено тим самим діям у різному порядку. Але тепер вона знає, що це не так; це ніби сказати, що дихати нудно.

— Дорослого чоловіка. Десять сорокарічного.

— Оцими кволими ручками? — каже Тодд, театралью підносячи тонку руку.

Одного разу пізно вночі Келлі спитав її: «Як ми примудрилися виростити такого самовпевненого гіка?», і вони душилися від сміху. Джен найбільше любить у Келлі цю його стриману дотепність. Вона так рада, що Тодд її успадкував.

— Та ж оцими, — відповідає вона. А сама думає: *«Тобі не треба було м'язів. У тебе була зброя»*.

Тодд залазить босими ногами в кросівки. Саме так, як він це зробив, — Джен пам'ятає, як це було в п'ятницю ранком. Вона ще дивувалася, як йому не холодно в жовтні, переживала, що застудить собі щиколотки в школі. Переймалася також, до сорому свого, що люди

подумують, ніби вона хрінова мати, ніби вона... а що саме, до речі? Проти шкарпеток? Господи, і через таке вона нервується.

Але вона думала саме це. Вона пам'ятає.

Джен аж пересмикує. Тодд береться за ручку дверей — і вона відчуває дежавю. Ні. З нею все гаразд. Усе гаразд. Не треба цим перейматися. Забудь це. Немає жодних доказів, що таке вже було.

Аж ось...

— Після школи я одразу піду до Клію. Якщо вона захоче. Поїм там.

Він говорить сухо й уривчасто. Повідомляє їй, а не запитує. Так завжди останнім часом.

І ось саме тут це і трапляється. Слова готові зірватися з губ, так само природно, як джерело, що б'є з-під землі; те саме речення, яке вона промовила вчора.

— Знову устриці у відерцях? — каже вона.

Вперше, коли Тодд пішов до Клію на обід, вони їли справжні устриці. Він надіслав їй фото, як тримає одну, напіввідкриту на кінчиках пальців, і підписав: *«Ти казала, я мушу більше відкриватися?»*

Вона чекає на Тоддову відповідь. Що він майже певен: буде щось таке непримітне, на кшталт фуа-гра.

Він посміхається матері, розряджаючи напруження:

— Я майже певен, що буде щось непримітне, на кшталт, скажімо, фуа-гра.

Вона не може. Не може дати цьому раду. Це божевілля. Здається, в неї зараз зупиниться серце.

Тодд бере наплічника. Щось у тому жесті, яким він закидає його собі на плече, ще більше її нервує. Він видається важким.

І тоді з'являється цілком оформлена думка. *А що, як зброя в тому наплічнику? Що, як злочин мусить статися? Що, як це був не сон, а передчуття?*

Джен кидає то в жар, то в холод.

— Це не твій комп'ютер чути? — каже вона, підводячи очі до стелі. — Він зашумів.

Як сміховинно легко змусити тинейджера піти перевірити гаджет! Джен на мить відчуває провину й зворушення, спостерігаючи, як він, спотикаючись, поспішає перевірити. Вона завжди мала до Тодда надмірне співчуття, часом засильно занурювалася в його шкільні

драми, пов'язані з виключенням із певних соціальних активностей. Але сьогодні це здається недоречним. Вона бачила, як він убив.

Хоч би що вона відчувала, це не завадить їй подивитися.

Передня кишеня, бічні кишені. Щоб відволіктися, найліпше діяти. Вона чує, як Тодд бубонить угорі від нетерпіння. «На бога», — каже він.

Два підручники з хімії, три розрізнені ручки. Джен викладає їх на підлогу в коридорі й продовжує пошук.

— Жодних сповіщень, — кричить син. Він знову роздратований. Віднедавна вона відчуває в ньому якусь сприкреність.

— Вибач, — відгукується вона, думаючи: «Дай мені одну бісову хвилинку, лише одну, лише одну». — Мабуть, я помилилася.

Дно наплічника вкрите крихтами від тисяч сендвічів.

Але що це? Отут ззаду? Піхви, шкіряні піхви. Щось холодне й тверде, як стегова кістка, у задній кишені рюкзака її сина. Ще не витягнувши предмета, вона знає, що це.

Довгастий шкіряний мішечок. Вона видихає, тоді розстібає верх і висуває руків'я.

І всередині... ніж. *Той* ніж.

[3](#) Відомий бренд сантехніки для кухні та ванної.

День мінус перший, 08:30

Джен стоїть, втупившись у цей символ зради у своїй руці. Вона не замислювалася, як учинить, коли щось знайде. Ніколи не думала, що взагалі шукатиме.

Вона тримає довгасте страшне чорне руків'я.

Знову накочується паніка, хвиля тривоги, яка відходить, наче відплив, але завжди, завжди повертається. Вона ривком відчиняє шафку під сходами. Тут напхано взуття, спортивний інвентар, консерви, яким немає місця в кухні, вона намагає щілину й вкладає ніж аж під задню стінку. На сходовому майданчику чути Тодда. Вона припасовує ніж біля стінки й відходить від шафки, а тоді впорядковує решту речей у його наплічнику.

Тодд, роздратовано посміхаючись (і всіма своїми рисами нагадуючи молодого Келлі), піднімає рюкзак. Здається, він не зауважує різниці, не відчуває, що сумка полегшала. Джен пильно спостерігає, як він відчиняє вхідні двері. Її син, озброєний, як він вважає, і сповнений рішучості. Її син, який вганяє ножа в іншу людину з такою силою, що розрізає їй груди в трьох місцях. Він підозріливо оглядається через плече, і Джен на мить спадає на думку, що він у курсі її вчинку.

Він іде, а Джен піднімається сходами й стежить за його машиною через панорамне вікно. Вона певна, що, від'їжджаючи, він кидає оком у дзеркало заднього огляду й зустрічається з нею поглядом, буквально на секундочку, наче метелик непомітно сідає й спурхує вгору одним помахом крилець.

— Я знайшла в Тоддовому наплічнику ножа, — каже Джен, щойно її чоловік постає на порозі будинку. Решти не пояснює, не зараз. Цілий день вона металася між панікою та раціоналізацією. Нічого взагалі не сталося, це був сон, це щось незрозуміле, це кошмар наяву. Вона божевільна, божевільна, божевільна.

Як Джен і очікувала, обличчя Келлі одразу ж похмурніє.

Він підходить до неї, виймає лезо і тримає його на долоні, наче археологічну знахідку. Дивиться розширеними зіницями.

— Що він сказав? Коли ти це знайшла? — холодно звучить голос чоловіка.

— Він не знає.

Келлі мовчки киває, роздивляється довге гостре лезо. Джен пам'ятає, яким розгніваним він був учора вночі, тепер же натомість видається замкнутим.

— Ніж новісінький, — нарешті каже він, підводячи на неї погляд. — Я його, холера, вб'ю.

— Я знаю.

— Ножем не користувалися.

— Ага. — Джен видушує із себе сумний сміх.

— Що?

— Просто, розумієш, я бачила, як учора вночі Тодд когось ним колов.

— Що... — каже він, без запитальної висхідної інтонації, просто не вірячи.

— Учора я чекала на Тодда, і він... він зарізав когось на вулиці. Ти теж там був.

— Але... — Келлі потирає рукою підборіддя. — Але мене не було. Тебе не було. Ти сказала, тобі наснилося, — коротко всміхається він. — Тебе дурка косить? (Так вони поміж собою називають невроз.)

Джен відвертається від чоловіка. За вікном сусід вигулює пса. Джен знає, що зараз у нього задзвонить телефон, вона пам'ятає це відучора, але не встигає повідомити Келлі. Треба пригадати ще щось, що має статися, аби навести йому докази, але вона не може, не здатна думати ні про що інше, крім того, як їй вдалося прокинутися в цьому жахному альтернативному всесвіті.

— Я не спала, — каже вона, відриваючи погляд від сусіда, який зараз говорить телефоном, і замислюючись про всі ті ознаки, що можуть непрямо підтвердити: вчорашнього дня не було. Ось гладенький непорізаний гарбуз, її син був у спальні, на вулиці немає плям крові та поліційної стрічки. Але потім вона згадує про ніж. Ніж — єдиний речовий, намацальний доказ, що в неї є.

— Послухай, я вчора нічого не бачив. Ми його просто про це питаємо. Коли він повернеться, — каже Келлі. — Це карний злочин. Тож... ми можемо йому про це розповісти.

Джен мовчки киває. Та й що б вона могла сказати?

— Не плутайся під ногами, — звертається Келлі до їхнього кота, Генріха VIII; його так назвали, бо він завжди був гладким, від самого дня його порятунку.

Джен, яка в цей час відпочиває на дивані в кухні, здригається. Келлі сказав точнісінько те саме у вечір п'ятниці. У перший вечір п'ятниці. Потім він поступився, нагодував Генрі зі словами: «Та добре вже, але знай, що я тебе засуджую».

Вона підривається й виходить повз Келлі. Не можна. Не можна просто сидіти й спостерігати, як розгортається день, який вона вже проживала.

— Куди ти? — здивовано запитує Келлі. — Ти настільки знервована, що аж куряву здійняла, промчавши повз мене. Та добре вже, але знай, що я тебе засуджую.

Остання фраза — це вже до кота, який не припиняв нявкати. Келлі відкриває пачку корму *Felix*. Джен стає гаряче в грудях. Вона відчуває, як піднімається по шії й заливає щоки панічний рум'янець.

— Це все вже було, — каже вона. — Це все вже було раніше. Що відбувається?

Вона бездумно смикає одяг, намагаючись вирватися з тіла, висловити щось неможливе. Якщо вона не збожеволіла раніше, то явно втрачає глузд просто зараз.

— Ти про ніж?

— Не про ніж, я знайшла його лише сьогодні, — пояснює вона, знаючи, що це звучить нісенітницею для всіх, крім неї. — Про все інше. Я вже переживала все інше, що зараз відбувається. Я проживаю цей день удруге.

Келлі, зітхаючи, закінчує з годуванням кота й відчиняє дверцята морозилки.

— Це навіжено навіть для тебе, — уїдливо каже він.

Джен нахилиє голову, дивлячись на нього з дивана знизу вгору.

Проживаючи цей вечір уперше, вони посварилися з приводу вихідних. Джен завжди хотілося кудись поїхати, а Келлі відмовлявся летіти. Він розповів їй на початку стосунків, що колись літак, у якому він летів, через турбулентність круто знизився на півтора кілометра. З того часу він не літає. «Ти анітрохи не видаєшся тривожним», — сказала вона тоді. «Ну і я ж про це», — відповів він їй, а тоді дістав із морозилки морозиво *Magnum*.

— Я знаю, що ти збираєшся з'їсти *Magnum*, — каже вона тепер, але Келлі вже поклав руку на дверцята.

— Але ж ти це вгадала? — відповідає він і повертається до кота: — Вона телепатка.

Келлі йде з кухні. Вона знає, що він прямує в душ нагорі.

Проходячи повз неї, він так легенько торкається пальцями її плечей, що вона здригається. Вони зустрічаються поглядами.

— З тобою все гаразд, — каже він.

Вона піднімає руку — піймати його долоню, поки він не пішов, — як тисячі разів до того. Його рука — якір для неї, самотньої жінки в океані. І от він пішов. Якщо його й схвилював ніж чи її розповідь, то він і словом не прохопився. Це не в його стилі.

Джен умикає «Анатомію Грей», відкидається на дивані й намагається розслабитися на самоті.

Джен і Келлі зустрілися дев'ятнадцять років тому. Він прийшов до юридичної фірми її батька поцікавитися, чи не потрібен їм ремонт. Джинси з низькою посадкою, некваплива прониклива усмішка, коли вони зустрілися поглядами. Її батько відмовився від його послуг, але Джен пішла з ним на ланч, скоріше випадково. Вони вийшли разом опівдні, періщив дощ, а паб навпроти пропонував два обіди за ціною одного. Протягом усього ланчу, тоді під пудинг, а тоді під каву Джен повторювала, що час повертатися, але, здавалося, їм стільки всього треба сказати одне одному. Келлі засипав її зацікавленими запитаннями. З усіх її знайомих він найкраще вміє слухати.

Вона пам'ятає той день ледь не до дрібниць. Це був кінець березня, безглуздо холодний і мокрий, та коли Джен сиділа з Келлі за маленьким столиком у кутку пабу, з-за густих хмар на хвилю-дві визирнуло сонце й освітило їх. І саме тоді несподівано з'явилося відчуття весни, хоча за мить знову полив дощ.

Від пабу до офісу вони дійшли під однією парасолькою. Вона цілком свідомо залишила парасольку йому, і коли він повернув її наступного понеділка, то лишив у неї на столі свої ключі.

Відтоді цей день маркує для Джен відчуття часу. Вона відчуває це щоберезня. Аромат нарцисів, скісні промені сонця час від часу, зелень і свіжість. Відчинене вікно нагадує їй, як вони лежать у ліжку, відкинувшись на спину, сплівшись ногами, наче дві щасливі русалки. Щовесни вона повертається в той щасливий березень удвох.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

BOOK2GO
ЕЛЕКТРОННІ КНИГИ

КУПИТИ